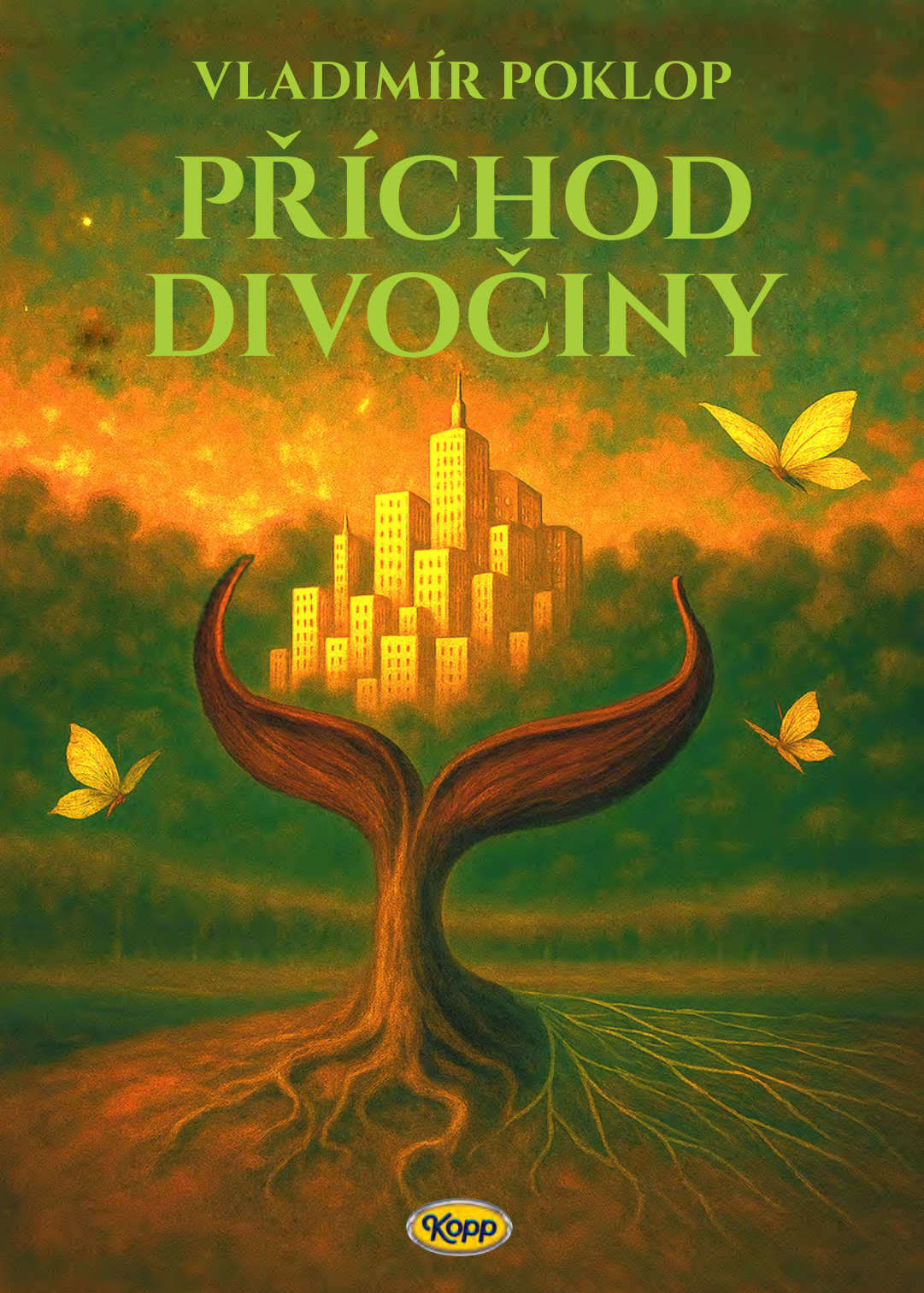
VLADIMÍR POKLOP

PŘÍCHOD DIVOČINY

Kopp

Vladimír Poklop

Příchod Divočiny

© Vladimír Poklop, 2026
© Ilustrace: Zuzana Olivová

První vydání knižní verze 2026
První vydání elektronické verze 2026
Vydalo nakladatelství KOPP,
Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,
tel.: 386 460 474, 773 780 628
e-mail: knihy@kopp.cz;
Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-656-3 (print)
ISBN 978-80-7232-659-4 (pdf)
ISBN 978-80-7232-660-0 (epub)
ISBN 978-80-7232-661-7 (mobi)

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

Nasledující text vznikl za přispění editora, grafika, sazeče, korektora a mnoha dalších. Všichni vám společně s autorem děkujeme za zakoupení této knihy.
Pokud jste se k textu dostali bez zaplacení a kniha se vám líbila, podpořte prosím vznik publikace zakoupením jedné kopie na **www.kopp.cz**

Obsah

(1) 5
(2) 9
(3) 17
(4) 25
(5) 32
(6) 39
(7) 48
(8) 58
(9) 63
(10) 71
(11) 79
(12) 86
(13) 92
(14) 99
(15) 108
(16) 113
(17) 121
(18) 127
(19) 132
(20) 141
(21) 150
(22) 159
(23) 167
(24) 176
(25) 185
(26) 192
(27) 198
(28) 205
(29) 214
(30) 222
(31) 226
(32) 235
(33) 243
(34) 250
(35) 257
(36) 263
(37) 271
(38) 279
(39) 284
(40) 289
(41) 297
(42) 304
(43) 308
(44) 315
(45) 323
(46) 333
(47) 342

Mé ženě Andree

(1)

„Na, vezmi si. Tohle neznáš," snažil se Ivan vemlouvavým hlasem nalákat Julinku na krásné červené jablko.

Julinka však dělala drahoty a nezdálo se, že by se chystala udělat těch několik potřebných kroků, aby mohla ochutnat nabízenou pochoutku. Nebo snad chtěla naznačit, že ona není žádná pitomá Sněhurka, aby skočila Ivanovi, stojícímu vedle cedule s nápisem „***Nekrmit!***" na tak starý trik a nechala se otrávit.

„No pojď, neboj se," mával před ní Ivan vytrvale nataženou rukou s jablkem.

Julinka popošla dva kroky, aby se opět zadumaně zastavila a nadzvihla ocásek. Ivan stáhl ruku a trpělivě čekal, až Julinka vykoná svoji neodkladnou potřebu. Pak opět natáhl ruku s pamlskem, ale Julinka se nepohnula. Začala třepat ocáskem do stran a přistoupila ke druhé fázi vyměšovacího procesu.

„Tak se mi zdá, že na tebe trochu …, tedy, že jsi u ní ještě nezískal patřičný respekt," ozval se za ním ženský hlas.

„Váží dvě a půl tuny a já osmdesát kilo. Takže o respektu z její strany nemůže být řeč," otočil Ivan hlavu.

Sofi natáhla ruku a sebrala mu jablko.

„Juli, Juli!" rozkřičela se a začala jablkem otáčet mezi prsty.

Srstnatý nosorožec zafuněl a popoběhl k nim, aby se konečně zmocnil lákavého plodu. Oba ovanul kyselý pach linoucí se z tlamy, v níž zmizelo jablko. Sofi si automaticky otřela ruku o svoji zapatlanou vestu a usmála se na svého nadřízeného.

Ivan Sofi uznával pro její zapálenost a schopnost navazovat kontakt se zvířaty. Na druhou stranu nedokázal vstřebat její prostořekost a bezprostřednost, nerespektující jejich vzájemné postavení ani věkový rozdíl. Nenapadalo ho, jakým vhodným způsobem vyjádřit své rozladění a tak se ho raději rozhodl nedat najevo.

„Jsi dobrá," uznal.

„Mám její důvěru," odvětila.

„Dnes jí skončila karanténa. Vše v pořádku?" ujistil se.

„Žádný nález v krvi, teplota po celou karanténu v normálu, žádní parazité. Zdá se být v naprostém pořádku," ujistila ho Sofi.

„Počkáme, až dorazí návštěva z ministerstva a vypustíme ji."

„Kdy dorazí?" zeptala se Sofi.

Ivan zkontroloval čas na svém biodispleji na předloktí.

„Měli by být u brány za hodinu," odvětil.

„Připravím koridor a přizvu Dana a Tondu. Nebo z toho chceš udělat show pro návštěvu?"

„Ne, nic takového. Žádné divadlo. Dostaňte ji k brance a pak jen prostý průchod koridorem na pláně. Můžeš to ale nasnímat. Třeba se bude náměstek chtít zvěčnit s naší chráněnkou."

Sofi pokývla na souhlas a odběhla pro pomocníky. I Ivan se odvrátil od nevděčné Julie a vykročil k administrativní budově s výrazným zeleným nápisem ***Wild Park Šumava***.

Dvoupodlažní budova v bývalé obci Borová Lada sloužila jako zázemí necelým dvěma desítkám zaměstnanců, majících na starost vlastní zoopark, ošetřovny a správu a kontrolu oplocení Parku. Další menší střediska v Prášilech, Modravě a Lenoře monitorovala pohyb zvěře v západní, střední a východní části Parku a v případě potřeby zasahovala při občasných pokusech nelegálního vstupu na jeho území.

„Něco mimořádného?" zeptal se operátora u obrazovek.

„Nic, šéfe. Máme ve vzduchu sedm dronů. Je klid," ujistil ho.

„Kdyby se něco událo do příjezdu návštěvy, dej mi hned vědět. Až tu bude, nechci být rušen. Pokud dojde k čemukoli nestandardnímu, bude to na vás. Mně jen dejte info," ukázal na své předloktí.

Prošel budovou k parkovišti, usedl do pancéřovaného elektromobilu a po chvilce rozvažování se připoutal. Nastartoval, vyjel z parkoviště a projel oplocením ohraničujícím správní středisko.

„Hlavní vjezd do Parku. Vimperk – U Sloupů. Maximální rychlost až do cíle cesty," zadal cíl umělé inteligenci vozu a sundal ruce z volantu.

Rád řídil, ale nikoli na území Parku. Tady platila maximální rychlost třicet kilometrů za hodinu a automobily byly nastaveny tak, že byla opravdu nepřekročitelná. A řídit auto při takové rychlosti nebylo potěšením, ale utrpením. Uvolnil se a stočil pohled doleva.

Vůz pomalu vystoupal a pokračoval po asfaltové silničce k bývalým obcím Nový Svět a Šindlov. Postupně se mu otevíral pohled na travnaté pláně s březovými lesíky.

Hned pod ním se popásalo několik srstnatých nosorožců, k nimž se měla zanedlouho připojit i Julinka, nový přírůstek z Bělověžského parku. Nosorožci se většinou drželi poblíž oplocení obkružujícího Borovou Ladu, jako kdyby chtěli sledovat aktuální dění za ním.

V uctivé vzdálenosti od nich popocházelo stádo bizonů, promísené obřími jeleny druhu Megaceros. Oba druhy se kupodivu dobře snášely a vzájemně se respektovaly. Kromě doby říje. Ivan byl už několikrát svědkem krátkého střetu nadrženého bizoního býka a obřího jelena. Bizon po prvním kontaktu s obrovitým parožím megacerose vždy rychle ustoupil, aby se raději soustředil na soupeře svého druhu. V opravdovém souboji by proti rozdivočelému jelenovi neměl šanci.

Výše v údolí se pokojně popásalo několik stád středoevropských lesních jelenů, sledovaných zpovzdálí skupinou phororaků. Draví ptáci si na dospělé jeleny netroufli, ovšem kdyby se neopatrný kolouch nebo mladá laň vzdálili od stáda, byli by pro ně dosažitelnou kořistí.

Jejich přítomnost napovídala, že se poblíž nevyskytují vlci ani handžárové. Před nimi měli phororaci respekt a vždy jim uhýbali z cesty. Rádi se ovšem přiživili na jejich kořisti, pokud z ní pro ně něco zbylo.

Vůz opustil pláně a vjel do lesa. Ivan přivřel oči. Čekalo ho ještě patnáct minut pomalé jízdy a v lesích nad Vimperkem neočekával žádné zajímavé setkání. Silnice začala klesat a prováděla ho smíšeným lesem s převládajícími buky a smrky.

U brány převzal řízení. Přiložil zápěstí ke čtečce a projel prvními vraty. Počkal, až se za ním zavřou a otevřel druhou bránu. Zajel na okraj parkoviště určeného pro návštěvníky Parku a vystoupil. Byl tu první, návštěva z ministerstva ještě nedorazila.

Parkoviště bylo prázdné. Nebyl návštěvní den a ani v ten se tu neobjevovalo mnoho návštěvníků. Park neskýtal atraktivní podívanou jako soukromé zooparky a honitby. V nich mohli návštěvníci

zblízka obdivovat vzkříšené i nové živočišné druhy od dinosaurů až po vládce třetihorní fauny a největší šelmy čtvrtohor.

Wild Park Šumava byl zaměřen na hledání rovnováhy mezi novými rostlinnými a živočišnými druhy a stávajícím ekosystémem. Nežil z příjmů návštěvníků a ani o ně nestál. Jediným návštěvním dnem v týdnu byl pátek a i v něm byl přístup omezen na poloprázdný zoopark v Borové Ladě, sloužící zvířatům žijícím v Parku jako rekonvalescence po zraněních a jako karanténní stanoviště a dále na okružní jízdu okolo borovoladských a novohuťských plání.

Ivan neměl z dnešní návštěvy dobrý pocit. Nová vláda se ujala svého mandátu už před čtyřmi měsíci a náměstek na ministerstvu životního prostředí, pod kterého spadali, si až nyní udělal čas, aby zavítal do třetího největšího parku podobného zaměření v Evropě. Za dobu jeho působení si spolu vyměnili pouze několik formálních emailů a první videohovor se uskutečnil minulý týden.

Měl nutkání přijet o něco později, aby na něj náměstek musel chvíli čekat, ale nechtěl ho provokovat. Ostatně, byl jeho současným nadřízeným a Ivan to musel respektovat.

Na odbočce se objevil blikající vůz a černá limuzína s neprůhlednými skly zatočila na parkoviště a zastavila vedle něj. Z předních dveří vystoupil řidič, teatrálně přešel k zadním a otevřel je.

To bude blbec. Pitomý náměstek a jezdí ve vládním autě s řidičem, povzdechl si v duchu a pokusil se vyladit na tváři přátelský úsměv.

Náměstek Marný křepce vystoupil, uhladil si naučeným pohybem kalhoty a se sakem přes rameno počkal, až k němu Ivan dojde.

„Michael Marný, ***Alfa/alfa***," představil se a natáhl ruku.

To snad ne, on se mi tu chlubí svým genetickým zařazením, zhrozil se Ivan.

To by ostatně poznal i bez jeho sdělení. Modrooký vysoký blonďák, takže ***BB*** – ***blueblond***. Evropský prominentní alfa samec.

„Ivan Chrom. Vítám vás," pronesl suše.

„Tak jak to provedeme? Pojedete první a my za vámi?" zeptal se Marný.

„Přesednete si ke mně, váš vůz musí zůstat tady. Po území Parku se mohou pohybovat jen naše vozy. Z důvodu bezpečnosti," vysvětlil.

„To snad jde nějak zařídit? Kdyby přijel prezident, tak ho přece nebudete nutit přestoupit," zahleděl se na Ivana nabádavě Marný.

„Budeme," ujistil ho Ivan. „Ostatně, byl tu před třemi lety. Prováděl jsem ho."

„Systém je nastavený tak, že dovnitř i ven pustí pouze zaevidované vozidlo správy Parku. Před jiným se brána neotevře. Výjimky nejsou připuštěny. Kdo by se pokusil toto pravidlo obejít, je okamžitě propuštěn. Tedy i já. Tak to máme uvedeno v zaměstnaneckých smlouvách. Myslel jsem, že o tom opatření víte," dodal.

Marný si ho změřil a lehce se ušklíbl.

„Nebudeme se tedy pokoušet porušovat pravidla. Ostatně, to by ze strany státní správy, která je sama nastavila, nebylo vhodné," ustoupil.

Natáhl se a vzal si ze zadního sedadla tablet.

„Zůstaneš tady. Za dvě hodiny jsem zpátky," řekl řidiči.

„Za dvě hodiny? Myslel jsem, že vás provedeme zázemím Parku a ukážeme vám několik hlavních lokalit," podivil se Ivan.

„Bohužel, hodně práce," zazubil se Marný.

(2)

Ivanovi se ulevilo, když zjistil, že si Marný dokáže sám otevřít dveře od vozu a usadit se vedle něj na přední sedadlo. Najel před bránu, vysunul ruku ke čtečce a brána před nimi se otevřela. U druhé zopakoval naučený pohyb a zadal vozu cíl cesty.

„Jste u nás poprvé?" rozhodl se zahájit hovor neutrálním dotazem a nečekat, až se ho Marný uráčí oslovit.

„Byl jsem tu kdysi dávno jako kluk," odvětil Marný. „To nejde jet rychleji?"

„Třicítka je nejvyšší rychlost. Tenhle vůz váží tři a půl tuny a rychlost je vypočtena s ohledem na citlivost senzorů a potřebnou brzdnou dráhu," řekl.

„Vydrží střet se zdejšími exponáty?"

„Odolá i případnému přímému útoku nosorožce nebo megacerose a nic většího tu nemáme. Čeká nás půlhodina jízdy do Borové Lady a půlhodina zpět, takže máme k dispozici vzhledem k vašemu itineráři jen hodinu. To není mnoho. Co vás bude zajímat?“ stočil Ivan hovor k pracovní náplni.

„Zajímá mě jediné – ekonomika a vše, co s ní souvisí. Chci si probrat finanční stránku fungování Parku a dvě události, které ji mohou ohrozit. A těmi jsou incident z minulého týdne a plánovaná návštěva od evropské komise,“ odvětil Marný.

„Ten incident můžeme probrat cestou k nám. Ušetříme čas,“ navrhl Ivan.

„Souhlasím. Takže, co mi k němu řeknete? Dostal jsem jen stručnou zprávu. Šest narušitelů, šest mrtvých?“

„Bohužel,“ přisvědčil. „Vy nemáte neuroprocesor…,“ ťukl si prstem na týl.

Marný si ho změřil. „Nejsem tak mladý, jak možná vypadám. Mám pouze komunikační procesor v předloktí a biodisplej, stejně jako vy.“

„V tom případě vám něco přehraju. Natáčeli si svoji výpravu na kameru. Nebo možná na několik, ale my našli pouze jednu. Osobní záznam. Nebyli na signálu, aby nemohli být lokalizováni. Zachránili jsme videozáznam i se zvukovou stopou. Není dlouhý,“ řekl a zašmátral v náprsní kapse.

Vytáhl paměťovou kartu a vložil ji do přehrávače. Přední sklo na straně spolujezdce ztmavlo a rozběhl se obrazový záznam pořízený kamerou s nočním viděním. Ivan se nemusel věnovat řízení a tak stočil pohled, aby spolu s náměstkem mohl sledovat obraz a případně ho okomentovat, pokud by Marný měl nějaký dotaz.

Objevily se před nimi tři postavy opatrně našlapující ve ztemnělém porostu. Prodíraly se vysokými kapradinami a autor videozáznamu tiše komentoval jejich postup.

„Jsme už nějakých pětset metrů od plotu a zatím jde vše hladce. Podle plánu. Terén jsme si prostudovali předem a víme, že nás čeká ještě necelý kilometr pochodu, než se stočíme a vystoupáme na hřeben a po něm na vrchol kopce, kde si do rána zřídíme zamaskovanou pozorovatelnu. Pro jistotu nezmiňuji jeho jméno. Zajímá nás, co tu

ve skutečnosti provádějí. Máme přes sebe termofólie, takže šance nás objevit je minimální.“

Hlas se odmlčel a oba mlčky sledovali postup trojice postav před nimi. Terén, stromy a keře byly orámovány temně zeleným zabarvením a obraz byl poměrně zřetelný. Zřejmě kvalitní mikrokamera a software.

„Zůstaneme tu celý den a zítra v noci se vrátíme zpět a zpracujeme natočené záběry. Bude to bomba. Budeme první, kdo pustí na sítě necenzurované informace o tom, co se tu odehrává,“ zafuněl vypravěč, aby se opět odmlčel.

Daleko vpředu se mihly dva světlé body a zmizely.

„Viděli jste to?“ obrátila se první postava, jejíž obličej zakrývala maska pro noční vidění.

„Srny nebo jelení laně. Vyplašili jsme je,“ odvětil vypravěč.

„Vezmu to víc do svahu, tady u potoka nevidíme kolem sebe,“ řekl vůdčí chodec, a aniž počkal na odpověď, stočil se doleva.

Ostatní ho následovali a začali stoupat šikmo mezi stromy. Kapradiny a keře mizely a před nimi se otevíral vysoký les. Vepředu, blíže než před chvílí, opět proběhlo několik světlých bodů. Dva z nich se zastavily a nehýbaly se. Zastavil se i muž v čele skupinky.

„To není vysoká. Nejsou to vlci?“ ozval se.

„Vlci se lidí bojí. Buď v klidu,“ odvětil hlas kameramana a zřejmě i vůdce skupiny.

„Možná se nás bojí ve dne, ale je noc,“ odvětil první, ale vykročil znovu kupředu.

Oba body před nimi se nehýbaly a nad nimi se objevily další tři.

„To se mi nelíbí. Jsou to určitě vlci a vypadá to, jako kdyby na nás čekali,“ otočil hlavu druhý z chodců.

„Jsou jen zvědaví, co jsme zač. Klid. Jak se přiblížíme, utečou. Je nás víc než jich. Pro jistotu si připravte paralyzéry,“ nabádal je kameraman.

Muž vepředu si nadhodil batoh a vykročil proti čekajícím bodům. Jak se přibližovali, bylo vidět, že se skutečně jedná o zvířata. Rozeznávali jejich těla a nohy. Některá zůstávala na místě, jiná se přeskupovala podle pohybu příchozích.

„Tady přece žádní vlci neměli být. Jsme blízko oplocení a říkal jsi, že vlci se zdržují někde uvnitř a k plotu nechodí," ozval se zezadu nepochybně ženský hlas.

„Asi se sem zatoulali," odvětil kameraman.

Další minuta proběhla za ticha, rušeného pouze oddechováním členů pochodující karavany. Dva z tvorů před nimi popoběhli kupředu. Ticho protrhlo krátké zařvání. Trojice před kameramanem se zarazila.

„To nejsou vlci. Handžárové!" houkl první z trojice.

„Do prdele! Co budeme dělat?" zazněl jiný vyplašený hlas.

„Srazte se k sobě a vytáhněte paralyzéry!" snažil se vůdce zachovat rozvahu a obraz jeho kamery se prudce stáčel doleva a doprava, jak se rozhlížel kolem sebe.

„To je na hovno! Paralyzéry je nezastaví, jen rozzuří. Rozeberou si nás jednoho po druhým," vyhrkl někdo mimo obraz.

„Zdrháme! Zpátky k plotu! Není to daleko," křikl ženský hlas.

Obraz se zatřásl a ozval se dusot rychlých kroků a praskot větví od těl, prodírajících se porostem. Někdo vykřikl a zaslechli pád těla.

„Zůstaňte stát, kreténi!" zařval kameraman, ale nikdo ho neposlechl.

Stejně jako prchající, vyrazili i dravci před nimi. Každý si zřejmě vyhlédl svoji kořist a vrhl se za ní. Před nimi se objevila obrovská hlava s mohutnými tesáky. Zazněl zoufalý výkřik, vystřídaný hlubokým mručením. Zvuková stopa tu skončila. Obraz ještě chvilku běžel a kamera jim přiblížila horní patro tlamy šelmy.

Ivan se dotkl displeje a vytáhl kartu. Přední sklo se opět zprůzračnilo a odhalilo jim svěží zeleň smíšeného lesa.

„Jak skončili?" zeptal se tichým hlasem Marný.

„Našli jsme zbytky čtyř těl, o které se zcela jistě postarali handžárové. Tři muže a jednu ženu, vlastně ještě dívku. Nedokázali se dostat k oplocení. Handžárové je dostihli po několika desítkách metrů. Zbylí dva to vzali stranou a na mýtině vběhli přímo do houštiny ostružin. Nepřežili to," odpověděl Ivan.

„Škrtivé ostružiny? Jak se jim říká – rdousnice?" ujistil se Marný.

„Ano, rdousnice," přisvědčil.

„To musela být strašná smrt."

„To bohužel byla. Flóra je ještě méně milosrdná než fauna," přitakal Ivan.

Rozhodl se nezmiňovat detaily. Rdousnice byly geneticky upravené ostružiníky se zesílenými stonky a trny. Potřebné živiny z chudé půdy doplňovaly těly živočichů, kteří měli tu smůlu, že se pokusili jimi projít nebo se do nich zamotali. Rdousnice trnitými stonky omotaly jejich těla, přitáhly je k zemi a pak je rozdrásaly. Pomalu a důkladně. Jeleni a další velká zvířata se z nich dokázala vyprostit, ale vyděšený člověk, který zpanikařil, to nemusel zvládnout. Ti dva bohužel zpanikařili a záchranáři se ani nepokusili dostat se k tomu, co z nich zbylo.

„Identifikovali jste všechny členy té skupiny?" vyptával se Marný.

„Ano, čtyři muži a dvě ženy. Věk mezi sedmnácti a dvaceti. Jména jsem do zprávy neuváděl, ale pokud vás zajímají…"

„Nemusím vědět, o koho šlo. Co byli zač? Patřili k nějaké skupině aktivistů?"

„Pokud vím, ne. Policie a tajné služby to ještě prošetřují. Čtyři byli z Klatov a dva ze Sušice. Na sítích, kde se pohybovali, posílali příspěvky o dění z okolí Parku a konspirační úvahy o tom, co se v něm podle nich odehrává. Zřejmě si mysleli, že Park je jen zástěrka a my tu v centru Evropy provádíme zakázané genetické manipulace a vyvíjíme nové druhy, abychom jimi infikovali Evropu," řekl Ivan.

„A jak se dostali dovnitř? Prostřihali se?"

„Prohrabali se potokem. Měli to místo zmapované. Odstranili několik balvanů a protáhli se. V tom úseku nejsou kamery, nemohli jsme to zjistit," odpověděl.

„A jak jste se tedy dozvěděli o jejich průniku?" zajímal se Marný.

„Od staré handžáří samice. Vůdkyně té smečky k nám přišla před čtrnácti lety a my všem přicházejícím novým přírůstkům Parku implantujeme kameru a lokalizátor. Jejich mladí, přicházející u nás na svět přirozeným způsobem, je pak už samozřejmě nemají. Naše AI stále vyhodnocuje obrazové záznamy od našich svěřenců a upozorňuje operátory na potencionální krizové situace."

Marný pokývl. Vyjeli z lesa a otevřel se před nimi pohled na travnaté pláně. Náměstka ten pohled, zdálo se, nezajímal. Ivan si

vyhodnotil jeho rozpoložení a poslal Sofi krátkou zprávu, aby na ně nečekali a vypustili Julii do přírody.

„Medializaci jste zvládli skvěle," uznal po chvilce ticha Marný. „Jen krátká zmínka o tragické havárii minibusu se zfetovanou mládeží."

„To byla práce mediálního oddělení vlády. Jen jsme jim předali potřebné informace a doporučili způsob řešení."

„I tak. Dobrá práce. Ten záznam, kdo o něm ví?" otočil se k němu Marný.

„Jen já, operátor, který měl službu a vedoucí záchranné skupiny."

„Jsou spolehliví?"

„Naprosto," pokývl Ivan.

„Pak vám doporučuji ho zničit. Já osobně jsem ho nikdy neviděl a kromě zprávy, kterou jsem od vás obdržel o tom nic víc nevím a vědět nebudu. Rozumíme si?"

„Zničím ho ještě dnes," souhlasil Ivan.

„Výborně. Je odsud krásný výhled na pláně a na vaše středisko. Můžeme tu zastavit?" zeptal se Marný.

„Jistě," přitakal.

Převzal řízení, stočil vůz na louku vedle silničky a zastavil. Marný se vedle na sedadle zavrtěl.

„Předpokládám, že z bezpečnostních důvodů není dovoleno vystupovat z vozu mimo určená místa?" prohodil.

Testuje si mě? uvažoval Ivan.

„Ředitel Parku to může povolit," řekl.

„Takže? Protáhneme se?"

„Můžeme. Tady nám nic nehrozí. Nevzdalujte se ale od vozu," ustoupil Ivan.

Oba otevřeli dveře a vystoupili. Marný položil nohu na přední kolo a přidržel se zpětného zrcátka. Ivan překvapeně zíral, jak se náměstek vyšvihl na kapotu a z ní na střechu vozu. Bez nějakého komentáře ho napodobil a postavil se vedle něj. Měli odsud dobrý výhled.

„Myslím, že náš rozhovor můžeme odbýt tady. Mimo kamery a mikrofony," řekl Marný.

„Budeme probírat něco tajného?" podivil se Ivan.

„Spíše nemám rád, když všechno, co řeknu, je někde zaznamenáno a někdo si to může jednou přehrát a případně upravit. Rozpočet Parku. Jak jsem pochopil, vždy ho přesně dodržíte. Nepřečerpáváte, ale vyberete všechny přidělené finance. Takže můžete ušetřit," řekl Marný.

„Můžeme ušetřit, ale také můžeme přečerpat. Respektujeme přidělený rozpočet a snažíme se s ním vyjít," odvětil.

„Což se vám dlouhodobě daří, takže můžete ušetřit. Vyčerpáte všechno, aby někoho nenapadlo vám ho na další rok snížit. Obvyklá strategie a já ji nekritizuji. Pokud jde o evropské peníze. Jenže situace se může rychle změnit," upozornil ho Marný.

„Něco jsem zaslechl. Část komise razí názor, že program parků pro hledání rovnováhy ekosystémů naplnil svůj účel," přiznal Ivan.

„A ten názor zvítězil. Není to ještě oficiální, ale víme to."

Ivan se zachmuřil. Jeho tušení, že návštěva z ministerstva mu nenaleje optimismus do žil, se naplňovalo.

„Co to bude znamenat?" zeptal se.

„Že pokud přijdeme o evropské peníze, *Wild Park Šumava* se začátkem příštího roku v současné podobě skončí."

„Chcete říct, že česká vláda nebude financovat Park z domácích zdrojů?"

„Návrh státního rozpočtu na příští rok se začíná tvořit a naše ministerstvo do svých požadavků nezařadí položku *Wild Park Šumava*. I kdybych tam tuto položku navrhl, ministr ji škrtne. Naše vláda se zavázala, že nebude zvyšovat tempo zadlužování státu. Takže se začne šetřit a naše ministerstvo bude jedním z těch, kterým se oproti letošnímu roku sníží rozpočet. Premiér a ministr financí se na vládě vyjádřili jasně," sdělil mu Marný.

Ivan na něj vyčkávavě hleděl. Marný se opět zadíval na zvěř na pláních pod nimi.

„Dostal jsem za úkol připravit transformaci Parku na honitbu v průběhu první poloviny příštího roku, pokud nám Evropa zruší jeho financování," dodal.

„Pokud tato situace nastane, odehraje se to beze mě," ujistil ho Ivan.

„Je to na vás. Říkám vám to tak přímo, abyste se mohl připravit na návštěvu z komise a správně zaměřil svoji prezentaci. Rozhodně nežádejte vyšší peníze, zdůrazněte strategickou polohu Parku a úspěchy v programu, kterých jste v posledních dvaceti letech dosáhli. Já vás podpořím a budeme lobovat.

Jak to zatím vypadá, nezruší financování všem parkům najednou. Evropa nedělá razantní kroky, ale postupně utahuje šroub. Znáte to. Podle toho, co se k nám proslechlo, vybere jeden z parků a ten bude mít na příštích pět let zajištěno financování. Jen jeden. My se musíme postarat, aby to byl ten náš," řekl Marný.

„Máme malou šanci, konkurence je velká," zachmuřil se Ivan.

„Neřekl bych. Podle velikosti a hodnocení spadáme mezi čtyři nejvýznamnější parky. Camargue a Azurový park nad Nice ve Francii, Bělověžský v Polsku a my.

Víme, že Francouzi nenechají padnout Camargue a podrží ho ze státního rozpočtu. Komise to ví také a proto počítám s tím, že Camargue o finanční podporu z Evropy přijde. Azurový park je ze hry venku. Uteklo z něj minulý týden devět komodských varanů, jak možná víte?"

„Slyším to poprvé od vás. Jak je to možné?" podivil se Ivan.

„Je to dost neveřejná informace. Nechali si tam dovést nové varany z Indonésie. Větší a agresivnější. Umístili je do terária vedle těch starých, snad aby se seznámili. A ti noví se za nimi v noci zřejmě chtěli vydat a vyřídit si to s nimi a začali se k nim prohrabávat. Ti staří to vycítili a začali se sami usilovně podhrabávat ze svého terária, aby jim unikli. Podařilo se jim prohrabat se pod zdí oplocení ještě před tím, než se k nim dostali ti noví. Zdrhli do skal a za nimi utekla i ta nová monstra. Správa tamějšího parku vydala prohlášení, že všichni varani byli nalezeni a zabiti, ale to zcela jistě není pravda. Mají velký průšvih a podporu nezískají.

Takže zůstáváme my a Poláci. Proto jsem se také ptal na ten incident. Nesmí o něm zaznít nic v médiích, jinak dopadneme jako naši přátelé v Nice," poučil ho Marný.

Takže předpokládáte, že to bude mezi námi a Poláky," pochopil Ivan.

„Vypadá to tak," přisvědčil Marný.

(3)

Usadili se zpět do sedadel a Ivan pohlédl tázavě na svého společníka.

„Jde objet ty pláně i po druhé straně?“ zeptal se Marný.

„Je tam stará silnice. Můžeme sjet do Borovky a pak se stočíme doprava, dokončíme okruh a napojíme se zpátky na naši silnici tam, kde jsme vyjeli z lesa. Jestli se nechcete zastavit u nás na centrále, vezmeme to pak rovnou zpátky k bráně,“ souhlasil Ivan.

„Pokud to vaše pracovníky a vás osobně neurazí, dám přednost tomuto řešení,“ řekl Marný.

Ivan zadal AI vozu novou trasu a vyrazili na pokračování pomalé projížďky Parkem. Věděl o sobě, že nemá diplomatické nadání, ale bylo mu zároveň jasné, že se mu už patrně nenaskytne příležitost rozhovoru ve dvou a musí této vyjížďky využít. Zdálo se, že Marného špatně odhadl. Nebyl to žádný hlupák, to byla jen póza. Vypadal spíše jako velmi schopný pragmatik. Otázkou bylo, zda je všeho schopným pragmatikem, který Park klidně obětuje, pokud by jeho obhajoba ohrozila jeho kariéru, nebo je schopen ho podržet

„Promiňte, ale rád bych si ujasnil váš osobní postoj. Vy jste pro pokračování Parku ve stávající podobě nebo byste uvítal jeho ukončení?“ obrátil se k náměstkovi.

„Můj postoj je neutrální. Osobně pochybuji o smyslu vašeho snažení tady. Na druhé straně respektuji mezinárodní renomé, který Park bezesporu má,“ odvětil diplomaticky Marný.

„A z čeho konkrétně pramení vaše pochybnosti?“ vyzvídal Ivan.

„Vy tu hledáte rovnováhu mezi stávajícím ekosystémem a novými druhy. Selektivně je doplňujete do rezervace a vyhodnocujete jejich dopad do jejího ekosystému. Jenže pro nalezení skutečné rovnováhy vám tu chybí jeden důležitý živočišný druh, jehož přítomnost a působení na přírodu Parku jste úmyslně vyloučili. A bez něj je to jen teoretické cvičení,“ odvětil Marný.

„Máte na mysli člověka,“ pochopil.

„Přesně tak,“ přikývl Marný.

„To je věčná polemika mezi dvěma skupinami odborníků. Máme brát působení člověka jako hlavní hybnou sílu ovlivňující rostlinou a živočišnou říši naší planety? Nebo je to naopak sama příroda, která bez ohledu na náš současný vliv svým evolučním potenciálem reagujícím na změny prostředí určuje vývoj? Na tuto otázku neexistuje přesvědčivá odpověď a bez programu parků našeho typu ji nelze najít," řekl Ivan.

„My jsme přece tím hlavním faktorem. Po celou svoji existenci domestikujeme zvířata a šlechtěním vytváříme nové druhy jak v živočišné, tak v rostlinné říši. V posledních stopadesáti letech nahradila klasické šlechtící postupy genetika a my masivně produkujeme nové a nové rostlinné a živočišné druhy a měníme tím naše prostředí. Některé z nich izolujeme v zoologických zahradách, rezervacích nebo honitbách, jiné vypouštíme do přírody a snažíme se aktivně regulovat jejich rozšíření. Další využíváme v zemědělství. A stávající ekosystém se na naše působení snaží se zpožděním reagovat. Nestačí tempu změn, které jsme nasadili," namítl Marný.

„Myslíte? Vezměte si například tu rdousnici. Když se tu před několika desítkami let objevila, tehdejší správa Parku stála před rozhodnutím, zda se tak silný invazivní druh pokusí vymýtit nebo nechá přírodě volnou ruku. Rozhodla se pro druhé řešení. A my nyní vidíme, jak rdousnice po své počáteční expanzi prohrávají svůj boj o přežití s jinými rostlinami a jejich rozšíření se snižuje. Plocha jejich výskytu se za posledních patnáct let zredukovala o čtyřicet procent.

Vaše ministerstvo jim tam venku vyhlásilo před lety nemilosrdný boj. Lesníci a zemědělci se je snaží likvidovat, kdekoli na ně narazí. A výsledek? Za stejné období jste jejich výskyt s vynaložením velkých prostředků a úsilí tisíců lidí snížili o dvacet procent. Naše zjištění ukazují, že kdybychom dali přírodě čas, sama by si s nimi poradila a našla rovnováhu," odpověděl Ivan.

„Chmm," utrousil očividně nepřesvědčený náměstek. „A jak se tu vlastně objevily? Vysadili jste je v rámci vašeho programu?"

„Ne, my tu nerozšiřujeme žádné nové druhy rostlin. Vše, co se na území Parku objeví, jsou přivandrovalci zvenčí. Necháváme je tu působit a vyhodnocujeme, jak se adaptují a zda je stávající ekosystém dokáže uregulovat. Stejné je to s hmyzem a s menšími živočichy.

Všechny tyhle desítky nebo spíše stovky nových druhů k nám pronikají z kulturní krajiny. My pouze do tohoto živého a stále se vyvíjecího prostředí dosazujeme vybrané velké zvířecí druhy, aby přispěly k udržování rovnováhy."

„Opravdu tu nic nového nevysazujete? Hlavní kritici vás napadají, že právě vy jste zdrojem šíření a pronikání nových druhů do okolního prostředí a kontaminujete ho. To přece víte?" zapochyboval Marný.

„Víme a stále se snažíme dokazovat, že to není pravda. Jenže nejsme schopni přesvědčit někoho, kdo nechce být přesvědčen. Stává se samozřejmě, že se nějaký druh v Parku lokálně přemnoží a pak zpětně atakuje okolní prostředí. To jsou ale spíše výjimečné případy. Jediné, co jsme u nás vysadili, je několik exemplářů metadouglasek. Byli jsme zvědaví, zda opravdu dokáží vyrůst do očekávaných rozměrů. To se ovšem dozvědí až další generace," řekl Ivan.

„Langovy obrostromy? Netušil jsem, že tu nějaké máte," zaujalo Marného jeho sdělení.

„Vysadili tu několik exemplářů ze získaných semenáčků před třiceti lety a všechny se uchytily a prospívají. Největší z nich má skoro čtyřicet metrů. Zatím se nedostávají nad koruny ostatních stromů, ale za nějakých dvacet let se to začne měnit. Okolo jedné metadouglasky pojedeme, ukážu vám ji," slíbil.

„My jejich výsadbu majitelům lesů nedoporučujeme. Divím se, že právě vy jste naše nařízení nerespektovali."

„Vysadili je ještě před ministerským nařízením a získali pro to od tehdejšího vedení ministerstva souhlas. A jak jste správně řekl, nezakázali jste jejich výsadbu. Pouze jste ji nedoporučili," ohradil se Ivan.

„Hm, takže tady vznikl experiment, na základě jehož výsledků za nějakých sto let uvidíme, jestli je můžeme pustit do krajiny?"

„Obávám se, že se do ní do té doby rozšíří i bez vašeho povolení. Metadouglasky byly a stále jsou vysazovány ve většině evropských zemí. A mají velkou schopnost se rozšiřovat do okolní krajiny," opravil ho Ivan.

„Ten Lang byl blázen," utrousil Marný.

„Nebo génius," řekl Ivan.

„To se nevylučuje. Chtěl změnit planetu. Nechá ji zarůst svými obrostromy a my pod nimi budeme lézt jako mravenci," stočil Marný opět pohled stranou k bočnímu okénku.

„Trochu by to změnilo náš pohled na naše postavení v přírodě. Najednou bychom se necítili tak nadřazeně. A ten nápad, že by takový porost zabránil ničivým vichřicím, má něco do sebe," namítl.

„To si nemyslím. Máte tu jen ty stromy, které jste sami vysadili nebo se už začínají rozmnožovat?" opáčil Marný.

„Zatím ne. Budují si ale kořenové soustavy a dlouhá vlákna. Máme jich tu pět a vysadili je podle původních Langových doporučení v pětikilometrových rozestupech. Dvě z našich metadouglasek se už dokázaly propojit a komunikují spolu. Víme, že si předávají signály," odpověděl Ivan.

„Vás to neznepokojuje? Během třiceti let jejich podzemní vlákna dokázala překonat pětikilometrovou vzdálenost?! To je neuvěřitelné!" řekl Marný.

„Vytváří hlubokou podzemní komunikační síť a ta se v budoucnosti propojí. Tomu už asi nezabráníme a nevíme, co to bude znamenat. V Americe zkusili jednu z nejstarších metadouglasek pokácet a ona jim zbourala polovinu městečka. Má silný obranný mechanismus. A to měla jen nějakých osmdesát metrů. Ano, znepokojuje mě to," přiznal.

„Lang tenkrát všechny obalamutil. Nechali se uchvátit představou třistametrových stromů a začali je vysazovat ve všech parcích. Každý chtěl mít ten největší strom na světě. Až jeho testament nám osvětlil, o co mu šlo. *Vytvořil jsem nového Pána našeho světa. Obnoví vaši pokoru před mocí přírody.* Dodnes nevíme, co má jeho proroctví znamenat," utrousil Marný.

„Novou ekologickou rovnováhu. V každém případě už víme, že bojovat proti nim nemá smysl. I když porazíme strom, jeho kořenová soustava se bude dál rozrůstat a vypouštět nové metadouglasky. Chová se spíše jako podhoubí, než kořeny stromu. Čím víc jich budeme ničit, tím více nových stromů budou kořenové systémy produkovat. Lang vypustil džina z lahve. Naši potomci se v daleké budoucnosti musí připravit na svět, kde kolem nich budou růst metadouglasky. Uklidňující je, že pokud je necháte na pokoji, dodržují mezi sebou

Vladimír Poklop

Vladimír Poklop (1962) se vedle své manažerské profesní kariéry postupem času začal věnovat i literární činnosti se zaměřením na sci-fi a fantasy. V letech 2020 až 2022 vyšel jeho šestidílný cyklus **Příchozí**. V letech 2025 a 2026 navazující romány **Příchod Divočiny** a **Ostrovy zapomnění**.

Příchozí – Kniha první – **Pán snů**

Marek, na první pohled nenápadný a nevýrazný kluk, má odmala vlastnost řídit své sny, kterou tají před svým okolím. Když cesta do jeho podvědomí rozšíří jeho vnímání i na pochody ve svém těle, získává tím zcela nové schopnosti. Se svojí výlučností se svěří a předá ji svým dvěma nejbližším kamarádům. Postupně se všichni tři snaží rozvíjet své nové schopnosti a zároveň je skrývat před svými rodiči a „normálními" spoluvrstevníky. Díky své zvědavosti narážejí na organizaci, která, zdá se, odpradávna soustřeďuje jedince s podobnými vlastnostmi a ta se je snaží zařadit mezi své členy. Dokáží se od ní udržet stranou nebo se jí budou muset podřídit? Jsou prvními svého druhu nebo jen dalšími v řadě?

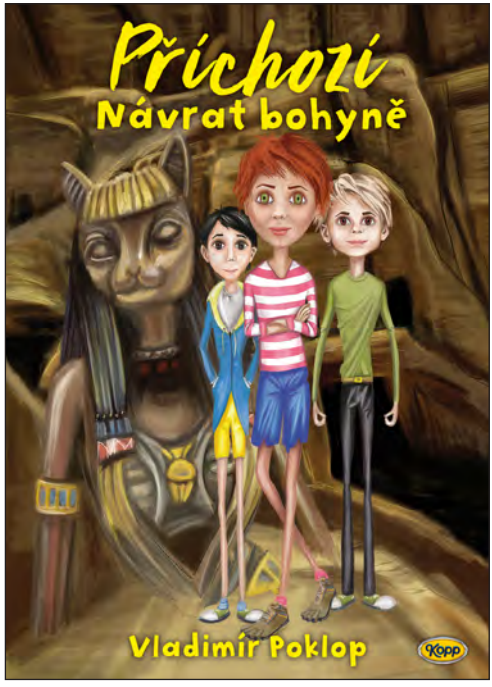
Snaha organizace dostat je pod kontrolu, je vtahuje v dalších pěti knihách jako po spirále do dalších a dalších problémových situací a dobrodružství, kdy se snaží uhájit svoji nezávislost před lidskou společností i organizací Kruhů. Zároveň před ně klade nové a nové záhady na něž je jejich zvídavost nutí hledat odpovědi.

Příchozí – Kniha druhá – **Uctívači Kruhů**

Tlak organizace Kruhů na začlenění Marka a Alana do své struktury sílí. Oba se musí podrobit nátlaku a vyrazit do Centra na letní sraz nových adeptů. Odhalují zde historii Kruhů a jejich cíle. Připravené testy a konfrontace jejich vlastností s ostatními adepty je dostává postupně do izolace. Dokáží pomoci dívce, které hrozí větší nebezpečí než jim? Není to jen další test, který má za cíl odhalit jejich skutečné schopnosti?

Nic není, jak se zdá a platí jediné pravidlo – *„Nikomu nevěř a neukazuj, co skutečně umíš.“*

Příchozí – Kniha třetí – **Návrat bohyně**

Přichází varování, že organizace Kruhů se hroutí a její členové jsou systematicky likvidováni. Marek a Alan varování podcení a jsou uneseni. Jejich zmizení přinutí Irenu odhalit své inkognito a vyrazit na válečnou stezku za jejich záchranou.

Cesta všechny tři zavede zpět do Centra, kde odhalují šílený plán na obrození Kruhů. Podaří se jejich současným zástupcům zvládnout bytost, která se Kruhům kdysi postavila? A pokud oni zklamou, dokáží to Marek, Alan a Irena? Nebo selžou všichni a stanou se služebníky té, která se vrací z hlubin času?

Příchozí – Kniha čtvrtá – **Paměťníci**

Cesty Marka, Alana a Ireny se během univerzitních studií rozdělily. Vývoj událostí kolem nich je ale donutí se znovu semknout.

Minulost se připomene Markovi ve chvíli, kdy to nejméně očekává. Osloví ho organizace, která byla po staletí souputníkem Kruhů. Požaduje jeho služby a současně se jí daří odhalit pravdu o něm a o Alanovi.

Markovi nezbývá než se spolu s Alanem vydat po stopě ukradené relikvie. Stopa je zavede do skrytého centra Kruhů ve Skandinávii. Řetězec událostí je spolu s Irenou neodvratně přivádí do moci Paměťníků. Dokáže si je tato organizace podmanit nebo se jim podaří vymanit se z jejího vlivu? A dokáží zlikvidovat hrozbu, která proti nim i Paměťníkům stojí?

Příchozí – Kniha pátá – **Neutrální zóna**

Alan se překvapivě rychle zabydluje v nové organizaci a získává důvěru její představené. Zjišťuje, že moc je pro něj přitažlivější, než očekával. Díky svým schopnostem si rychle buduje pozici, což vyvolává nevraživost ostatních členů Rady.

Objevuje náznaky, že kromě Paměťníků existuje ještě někdo další, kdo stojí vedle této mocné organizace, sleduje její aktivity a nebojí se ji vyzvat na souboj. Někdo, jehož schopnosti se zdají být větší než jejich.

Nikdo z nich přitom netuší, že už byl najat zabiják, který je má všechny tři zlikvidovat…

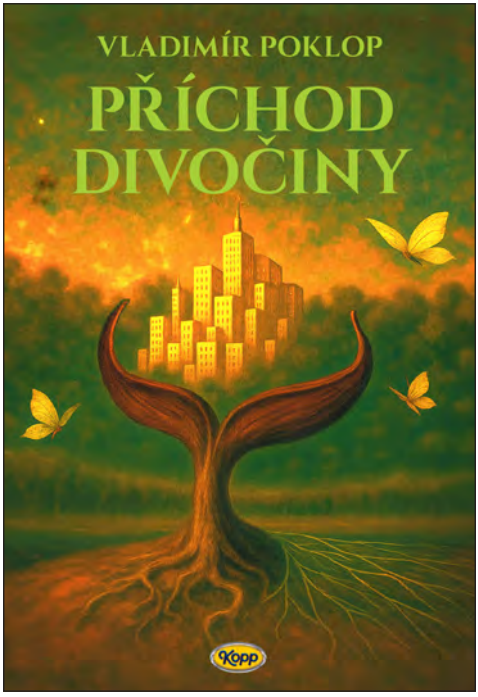

Příchozí – Kniha šestá – **Hráči**

Irena objevuje svět odsouzený k záhubě. Pátrá v něm po tvůrcích Zóny a snaží se pochopit jejich plány. Vrací se zpět a nachází důkazy o dávných experimentech na lidech. Pomalu se před ní odkrývá obraz událostí z dob před vznikem Kruhů a Paměťníků.

Po návratu domů jsou její odhalení konfrontována s pamětníkem pradávných událostí a spolu se svými přáteli pochopí, že na ně nastal hon, který nikdy neskončí. Hra, kterou nemohou vyhrát.

Pokud se jim nepodaří změnit její pravidla…

Příchod Divočiny

Sci-fi román Příchod Divočiny volně doplňuje šestidílný cyklus Příchozí a navazující román Ostrovy zapomnění.

Ve druhé polovině 22. století panuje na Zemi genetický zmatek vyvolaný nekontrolovanými manipulacemi genomů rostlin, živočichů i lidí. Hlavní poradkyně skupiny G12 se rozhoduje dostat s podporou nadřazené AI tento chaos pod kontrolu, jenže v cestě jí nestojí pouze všemocný byznys a politici, ale i tajemná komunita přezdívaná Íčka.

Ostrovy zapomnění

NewPari je městem budoucnosti. Řídí a spravují ho umělé inteligence pečující o životy jeho obyvatel a chránící je před smrtící Divočinou, světem za jeho hradbami, vytvořeným lidmi v minulosti genetickými manipulacemi zvířat a rostlin. Když jedna z hrdinek zjistí, že počet obyvatel NewPari je řízeně snižován a město spěje k nevyhnutelnému zániku, začíná hledat odpovědi na otázku, zda nadřazená umělá inteligence skutečně řídí město ku prospěchu jeho obyvatel. Dochází k nevyhnutelnému střetu mezi ní a umělou inteligencí. Se svými přáteli postupně rozkrývá skutečné poslání umělé inteligence a tajemství, ukrývající se v nebezpečné Divočině.

Zbabělec a Temnota

Vladimír Poklop, autor:

„Milý čtenář snad promine, že je mu předkládán soubor několika povídek s tak odlišnými náměty. Ty se objevovaly v mé mysli, mizely, opět se vracely a kroužily okolo mě vytrvale tak dlouho, až jsem podlehl a vdechl některým z nich život na následujících stránkách.“